

[Knud Bro.]

tid, der er forløbet, siden disse tanker er blevet rejst, har mødt en positiv velvilje, som også fra den side lover godt.

A. C. Normann: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Helveg Petersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg tillade mig på hans vegne at fremsætte et par ganske korte bemærkninger.

Stort set kan jeg henholde mig til den stilling, som mit partis ordfører tog under første behandling af det forslag til folketingsbeslutning, det ærede medlem hr. Knud Bro tidligere har fremsat. I mellemtiden er jo forskningens fællesudvalg blevet dannet, og det hedder i dette udvalgs kommissorium, at det ud over, hvad der må siges at være dets hovedopgaver, kan tage initiativ til afholdelse af kontaktkonferencer mellem forskere og politikere, erhvervsfolk og administratorer til oplysning om og drøftelse af videnskabens stilling og vilkår. Det er jo netop dette felt, det ærede medlem sigter på, når han stiller forslag om, at et folketingsudvalg på 17 medlemmer skal tilvejebringe nærmere kontakt mellem folketinget og repræsentanter for den videnskabelige forskning. Det må undgås, at der bliver overlappning i forhold til kontaktudvalgets arbejde.

Som mit partis ordfører sagde under behandlingen af forslaget i marts, tror jeg derfor, at det initiativ, der eventuelt bliver taget af det høje tings medlemmer, må have en mere uofficiel karakter. Formerne for et sådant arbejde skal vi se at finde en fornuftig formulering af, og vi skal som nævnt undgå at sætte funktioner i gang, som dækkes af forskningens fællesudvalg.

Jeg har netop haft lejlighed til under Nordisk Råds kulturudvalgs møde i Helsingør for et par dage siden at drøfte spørgsmålet om kontakt mellem parlamenterne og forskningen, og de to alternativer, der dér aktualiseredes, var på den ene side en form for en officiel kontakt imellem de to grupper og på den anden side det svenske system

med en forening, en organisation, hvori enhver frit kan indmelde sig, bestående af forskere og bestående af politikere, en forening, der for Sveriges vedkommende nyder godt af statstilskud.

Jeg skal på mit partis vegne med disse bemærkninger tilsige en velvillig behandling af forslaget ud fra de synspunkter, jeg her ganske kort har resumeret.

Morten Lange: Jeg kan naturligvis også tilsige mit partis velvillige behandling af forslaget. Jeg tror ikke, at vi med nogen ret endnu kan sige, at formerne for en sådan kontakt er lagt fast; den helt til situationen tilpassede idé er måske ikke fundet frem endnu, men det kan vi jo se på i et udvalgsarbejde.

Jeg synes dog, der er grund til at understrege, at når et sådant udvalg overhovedet kommer på tale, er det ikke, fordi man mener, at der derefter skal nedsættes 57 tilsvarende udvalg, som danner kontakt imellem folketinget og alt muligt andet. Når kontakten til videnskaben og forskningen har en særlig status, er det nok, fordi de resultater, de sager, som vi kommer til at behandle i dette høje ting, i mange tilfælde har haft forløbere. De er blevet forberedt, om man kunne sige det, på forskningsmæssig basis måske 10, måske 20, måske 30 år før, og jeg synes, det kunne være gunstigt, om man fik lavet en eller anden ordning, så man allerede på dette tidlige tidspunkt blev klar over, hvad der var relevant, hvad der var af betydning. Som sagt, sagerne skal nok komme igen, om ikke til os, så til vore efterfølgere. Det er netop derfor, at forskningen indtager en særlig stilling, og derfor tror jeg, at et sådan udvalg kan være rimeligt.

Et udvalg som dette har også en anden betydning. Vi er jo i øjeblikket underkastet en betydelig information om forskningens glørværdige resultater. Jeg tror, at en hel del af den oplysningsmasse, der kommer frem, påvirker mange, men karakteren af den er desværre i høj grad tilfældig. Et af